

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 22 stycznia 2013 r.

DESiWM/DEC-57/13/3916

Dotyczy sprawy: [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 oraz 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 48 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwana dalej ustawą, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie przez P. Sp. z o.o. danych osobowych do:

- 1) P. Ltd. z siedzibą w Australii;
- 2) P. Ltda z siedzibą w Brazylii;
- 3) P. Ltd. z siedzibą w Kanadzie;
- 4) A. z siedzibą w Chorwacji;
- 5) P. Inc. z siedzibą w Chile;
- 6) P. Co., Ltd. z siedzibą w Chinach;
- 7) B. Co., Ltd. z siedzibą w Chinach;
- 8) E. Inc. z siedzibą w Chinach;
- 9) P. S.A.S. z siedzibą w Kolumbii;
- 10) P. S.A. z siedzibą w Gwatemali;
- 11) P. Limited z siedzibą w Hong Kongu;
- 12) P. Limited z siedzibą w Republice Indii;
- 13) P. K.K. z siedzibą w Japonii;
- 14) P. Global Limited z siedzibą w Kenii;
- 15) P. Pte. Ltd. z siedzibą w Korei;
- 16) P. Pte. Ltd. z siedzibą w Malezji;
- 17) P. S.A. de C.V. z siedzibą w Meksyku;
- 18) P. Global Limited z siedzibą w Nowej Zelandii;

- 19) P. S.A.C. z siedzibą w Peru;
- 20) P. Pte. Ltd. z siedzibą na Filipinach;
- 21) Limited P. z siedzibą w Federacji Rosyjskiej;
- 22) P. D.O.O. z siedzibą w Serbii;
- 23) P. Pte. Ltd. z siedzibą w Singapurze;
- 24) P. Pte. Ltd. z siedzibą w Singapurze;
- 25) Ph. (Pty) Ltd. z siedzibą w Republice Południowej Afryki;
- 26) P. Ltd. z siedzibą na Tajwanie;
- 27) P. Co. Ltd. z siedzibą w Tajlandii;
- 28) P. Global Ltd. z siedzibą w Turcji;
- 29) Spółki z o.o. prowadzącą na zlecenie I. z siedzibą na Ukrainie;
- 30) P. Pte. Ltd. z siedzibą w Wietnamie,

zwanych dalej Odbiorcami, na podstawie zastosowania umowy opartej na standardowych klauzulach umownych stanowiących załącznik do decyzji Komisji Europejskiej 2001/497/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych do państw trzecich, na mocy dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, str. 19—31 ze zm.):

- 1) **umarzam postępowanie w zakresie przekazania danych do Odbiorców w Państwie Izrael oraz w Nowej Zelandii,**
- 2) **wyrażam zgodę na przekazanie danych osobowych do Odbiorców w pozostałych państwach trzecich.**

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej „Generalnym Inspektorem”, wpłynął wniosek złożony przez P. Sp. z o.o., zwaną dalej Wnioskodawcą lub Spółką, o udzielenie zgody na przekazanie danych osobowych do Odbiorców w państwach trzecich.

Po zapoznaniu się z przedstawionymi przez Wnioskodawcę dokumentami, Generalny Inspektor ustalił, co następuje:

- 1) Wnioskodawca jest spółką posiadającą siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) Wnioskodawca zawarł umowę z Odbiorcami dotyczącą przekazania danych osobowych zawierającą standardowe klauzule umowne stanowiące załącznik do decyzji Komisji Europejskiej 2001/497/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych do państw trzecich, na mocy dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, str. 19—31);
- 3) przekazane będą dane osobowe następujących kategorii osób: pracowników P; pracowników nieetatowych (Freelancers) P., a także personelu badawczego biorącego udział w badaniach klinicznych prowadzonych przez P. jako CRO;
- 4) przekazane będą dane z następujących kategorii odnośnie poszczególnych kategorii osób: w przypadku pracowników - dane osobowe; stanowisko pracy i historia zatrudnienia w P.; pełne CV; informacje o finansowym wynagrodzeniu; numer konta bankowego; ocena wyników pracy i zarządzanie czasem pracy oraz informacje o kosztach podróży; w przypadku pracowników nieetatowych - dane osobowe; pełne CV; informacje o finansowym wynagrodzeniu; numer konta bankowego; wyniki pracy i zarządzanie czasem oraz informacje o kosztach podróży; w przypadku personelu badawczego – dane osobowe; lokalizacja gabinetu/praktyki, typ, wyposażenie, personel, specjalizacja lekarska i informacja o populacji pacjentów, przynależność do instytucji typu SMOCV, historyczne i aktualne informacje na temat uczestnictwa w badaniach klinicznych; wskazanie wydajności w badaniach prowadzonych przez P. oraz informacje o finansowym wynagrodzeniu;
- 5) dane będą przekazane w celu zarządzania relacjami z pracownikami, pracownikami nieetatowymi oraz z personelem badawczym;
- 6) należy wskazać, że dane dotyczące personelu badawczego zostały zgłoszone do rejestracji Generalnemu Inspektorowi w zbiorze o nazwie S., który został zarejestrowany pod numerem księgi [...];
- 7) nie będą przekazywane dane szczególnie chronione w rozumieniu ustawy;

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor zważył, co następuje:

1. Stosownie do art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.), zwanej dalej kpa, organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.

Zgodnie zaś z art. 105 § 1 kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Bezprzedmiotowość postępowania w rozumieniu powołanego przepisu oznacza, iż brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przyczyny bezprzedmiotowości mogą powstać na skutek faktów naturalnych lub na skutek zdarzeń prawnych. Klasyczna postać bezprzedmiotowości postępowania ujawni się wtedy, gdy przedmiot rozstrzygnięcia w sprawie faktycznie i prawnie nie istnieje.

Należy wskazać, że w myśl art. 47 ust. 1 ustawy, przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego może nastąpić, jeżeli państwo docelowe zapewnia na swoim terytorium odpowiedni poziom ochrony danych osobowych. Odpowiedni poziom ochrony danych osobowych, o którym mowa powyżej, jest oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności dotyczących operacji przekazania danych, w szczególności biorąc pod uwagę charakter danych, cel i czas trwania proponowanych operacji przetwarzania danych, kraj pochodzenia i kraj ostatecznego przeznaczenia danych oraz przepisy prawa obowiązujące w danym państwie trzecim oraz stosowane w tym państwie środki bezpieczeństwa i zasady zawodowe (art. 47 ust. 1a ustawy).

W konsekwencji w odniesieniu do postępowań toczących się na podstawie art. 48 ustawy o ich bezprzedmiotowości można mówić w szczególności wtedy, gdy państwo trzecie, do którego mają być przekazane dane osobowe zapewnia odpowiedni poziom ochrony. W takiej sytuacji Generalny Inspektor jest obowiązany umorzyć toczące się postępowanie. Na konieczność wydania takiego rozstrzygnięcia wskazuje się również w literaturze przedmiotu (por. np. G. Sibiga, *Postępowanie w sprawach ochrony danych osobowych*, Dom Wydawniczy ABC 2003, s. 205).

Biorąc pod uwagę okoliczność, że złożony przez Spółkę wniosek wśród Odbiorców wskazuje podmiot mający siedzibę w Państwie Izrael oraz w Nowej Zelandii zauważyć należy, iż Komisja Europejska na mocy art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281, z 23.11.1995), zwanej dalej dyrektywą, jest uprawniona do stwierdzenia w drodze decyzji, że dane państwo trzecie zapewnia odpowiedni stopień ochrony, co wynika z jego prawa krajowego lub międzynarodowych zobowiązań, jakie państwo to przyjęło, szczególnie po zakończeniu negocjacji z Komisją Europejską w zakresie ochrony życia prywatnego i podstawowych praw i wolności osób fizycznych. Uznanie przez Komisję Europejską danego państwa za zapewniające odpowiednią ochronę jest równoznaczne z tym, iż zapewnia ono takie same gwarancje ochrony, jakie są na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Tym samym spełniona jest przesłanka określona w art. 47 ust. 1 ustawy.

Komisja Europejska wydała w dniu 31 stycznia 2011 r. decyzję na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych w Państwie Izrael w odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych (notyfikowaną jako dokument nr C(2011) 332), w której uznała, że Państwo Izrael zapewnia właściwy poziom ochrony danych osobowych przekazywanych ze Wspólnoty.

Podobnie Komisja Europejska wydała w dniu 19 grudnia 2012 r. Decyzję na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych w Nowej Zelandii (notyfikowaną jako dokument C(2012) 9557) w której uznała, że Nowa Zelandia zapewnia właściwy poziom ochrony danych osobowych przekazywanych ze Wspólnoty. W konsekwencji, została spełniona przesłanka określona w art. 47 ust. 1 ustawy, a zatem Generalny Inspektor obowiązany jest umorzyć przedmiotowe postępowanie w omawianym zakresie z powodu bezprzedmiotowości.

2. Stosownie do art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.), zwanej dalej kpa, organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.

W aktualnym stanie prawnym i faktycznym wniosek Spółki w zakresie przekazania danych osobowych do wyżej wymienionych Odbiorców w państwach trzecich zasługuje na uwzględnienie. Należy wskazać, że przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego, które nie zapewnia odpowiedniego poziomu ochrony z zasady może nastąpić tylko wtedy, gdy zostaną spełnione dodatkowe przesłanki określone w art. 47 ust. 2 lub 3 ustawy. Natomiast, jeżeli w danych okolicznościach one nie zachodzą, to przekazanie danych osobowych może mieć miejsce tylko po uzyskaniu zgody Generalnego Inspektora, pod warunkiem, że administrator danych zapewni odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą (art. 48 ustawy).

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że wyżej wymienione państwa z racji braku wystarczających uregulowań prawnych dotyczących ochrony danych osobowych, nie mogą być uznane za państwa zapewniające odpowiedni poziom ochrony danych osobowych, jak również w świetle zebranych materiałów dowodowych nie zachodzi żadna z przesłanek określonych

w art. 47 ust. 2 lub 3 ustawy. W konsekwencji konieczne jest uzyskanie zgody Generalnego Inspektora.

Generalny Inspektor, rozpatrując wniosek o wyrażenie zgody na przekazanie danych do państwa trzeciego, jest zobowiązany ustalić, czy administrator danych zapewnił odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Ze względu na to, że zapewnienie odpowiednich zabezpieczeń może wiązać się z przyjęciem odpowiednich zobowiązań umownych, Generalny Inspektor musi również przeanalizować odpowiednie postanowienia umowne.

Biorąc pod uwagę możliwość zastosowania takiego rozwiązania przez Wnioskodawcę należy wskazać na kompetencję Komisji Europejskiej, która na mocy art. 26 ust. 4 dyrektywy jest uprawniona do uznania w drodze decyzji, że określone standardowe klauzule umowne zapewniają odpowiednią ochronę danych osobowych oraz praw i wolności jednostek. Decyzje te wymagają, aby państwa członkowskie nie odmawiały uznania zabezpieczeń ustanowionych w standardowych klauzulach umownych określonych w decyzjach za zapewniające odpowiednie gwarancje ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych oraz wykonywania odpowiednich praw zgodnie wymogami art. 26 ust. 2 dyrektywy. Nie wyłącza to jednak obowiązku spełnienia pozostałych wymogów nałożonych przez właściwe przepisy krajowe. Taki charakter ma również powołana przez Spółkę decyzja Komisji 2001/497/WE.

Zadeklarowane przez Spółkę zastosowanie standardowych klauzul umownych określonych decyzją Komisji 2001/497/WE powoduje konieczność porównania przez Generalnego Inspektora przyjętych przez Spółkę klauzul ze standardowymi klauzulami umownymi. Analiza ta wykazała, że przedstawione przez Spółkę klauzule są zgodne ze standardowymi klauzulami umownymi.

Ustawa wprowadzając w swym rozdziale 7 (art. 47 i 48) szczególny reżim dotyczący przekazywania danych osobowych do państw trzecich, nie wyłączyła zastosowania w takich wypadkach pozostałych przepisów ustawy. Przepisy art. 47 i 48 ustawy wprowadzają bowiem jedynie dodatkowe wymogi, które należy spełnić, gdy zamierza się przekazywać dane osobowe do państwa trzeciego. Z tego względu administrator danych jest zobowiązany spełnić wszystkie obowiązki nałożone przez ustawę. Poza posiadaniem podstawy prawnej do przetwarzania określonych kategorii danych, administrator danych musi m.in. zapewnić, aby ich zakres był dopuszczalny w świetle powszechnie obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisów prawa (np. ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy (Dz. U. 1974, Nr 24, poz. 141, z późn. zm.)). Jednocześnie w przypadku kwalifikowanej formy przetwarzania danych, jaką jest przekazanie danych do innego administratora danych, który ma siedzibę w państwie trzecim, zachodzi konieczność spełnienia jednej z przesłanek legalności przetwarzania danych,

wymienionych w art. 23 ust. 1 lub art. 27 ust. 2 ustawy. W szczególności, co do zasady, przekazywanie (udostępnianie) danych osobowych pracowników przez pracodawcę innemu podmiotowi wymaga uprzedniego wyrażenia zgody przez pracowników w rozumieniu art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy.

W przypadku przekazywania danych pomiędzy administratorami, podkreślenia również wymaga konieczność poinformowania osób, których dane dotyczą, o fakcie przekazywania ich danych osobowych do państw trzecich oraz o Odbiorcach w tych państwach. Należy wyraźnie stwierdzić, że wypełnienie powyższego obowiązku przez Spółkę ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia realizacji uprawnień przez osoby, których dane dotyczą.

W tym miejscu podkreślić należy, że decyzja Generalnego Inspektora w przedmiocie wyrażenia zgody na przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego nie legalizuje wcześniejszego przekazania danych osobowych do państwa trzeciego, które ewentualnie miałyby miejsce przed datą wydania decyzji w sprawie. W konsekwencji, rozpoczęcie operacji przekazania danych osobowych do państwa trzeciego może nastąpić dopiero po wydaniu stosownej decyzji przez Generalnego Inspektora. Niniejsza decyzja upoważnia Spółkę do przekazania danych osobowych do państw trzecich jedynie na warunkach określonych w złożonym wniosku.

Z uwagi na powyższe, wobec zaistnienia odpowiednich przesłanek rozstrzygnięcia niniejszego postępowania administracyjnego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).